

# РЕШЕНИЕ

№ 40050

гр. София, 01.12.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в**  
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Добромир Андреев**

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **9074** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.  
Образувано е по жалба на В. И. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. А. Т., срещу Решение № ПИ-251 от 06.08.2025 г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването срещу Разпореждане с изх. №С250022-137-0004059/14.07.2025 г., издадено от Д. Т. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради противоречие с материалния закон. Оспорващият излага аргументи, че съобразно нормата на чл. 221, ал. 4 от ДОПК наличието на запор или вписването на възбрана след започване на изпълнителното производство не представляват действия на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, а действие по принудително изпълнение. Аргументира теза, че след като запорът върху банковите сметки на Г. е наложен след образуване на изпълнителното дело не може да се приеме, че става въпрос за спиране, а не за прекъсване на давността. Сочи, че след като запорът е наложен след образуването на изпълнителното дело е налице реална стъпка по събиране на вземането и давността се прекъсва. Твърди, че длъжникът не е уведомен за предприемането на принудително изпълнение, включително и чрез изпълнение на някое от запорните съобщения. Липсват и доказателства, че на длъжника са връчени ПНОМ. В заключение е посочено, че публичният изпълнител не е приложил правилно процесуалноправните норми и не е взел предвид, че запорите са наложени

след образуването на изпълнителното дело. По този начин не е отчетен фактът, че след 06.11.2017 г. е започнала да тече нова давност, но след това не са предприети никакви изпълнителни действия срещу В. И. Г., респективно задълженията са погасени по давност. С оглед изложеното моли съдът да уважи жалбата и да отмени решението на директора на ТД на НАП С. и атакуваното разпореждане на публичния изпълнител, като преписката бъде върната на публичния изпълнител. Претендира разноски, в това число и адвокатски хонорар.

В съдебното заседание жалбоподателката се явява лично и с процесуален представител адв. Т., с пълномощно по делото.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди решението на директора на ТД на НАП С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Срещу В. И. Г. с ЕГН [ЕГН] е образувано изпълнително дело №160149220/2016 г. по описа на ТД на НАП С. за събиране на установени и изискуеми публични вземания, включително задължения по декларация обр. 6 №220021503022515/05.04.2015 г., декларация обр. 6 №220021601694012/24.02.2016 г.

Изпратено е съобщение за доброволно изпълнение до длъжника с изх. №060022-048-0119388/15.12.2016 г., без данни за връчване на лицето.

С разпореждане за присъединяване с изх. №070022-105-0265192/03.11.2017 г. към предмета на изпълнение на вече образуваното изпълнително дело №160149220/2016 г. са присъединени за събиране установени и изискуеми публични вземания по декларация обр. 6 №220021704227599/26.04.2017 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №070022- 022-0064644/03.11.2017 г. на осн. чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 195. ал. 1-3 от ДОПК е наложен заповед върху наличните и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити и вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в „Първа инвестиционна банка“ АД, без данни за връчване на лицето.

Изпратено е заповедно съобщение на осн. чл. 215, ал. 1, т. 1 от ДОПК с изх. №С 170022-003-0276097/03.11.2017 г. до „Първа инвестиционна банка“ АД, във връзка с което в деловодството на ТД на НАП С. е постъпил отговор на заповедно съобщение с изх. №113-103333/06.11.2017 г., от който е видно, че заповедта е наложена и по сметката на длъжника няма наличност.

По изпълнителното дело е постъпила молба за погасяване по давност с вх. №54- 2211-976/04.07.2025 г. Същата е уважена частично от публичен изпълнител при ТД на НАП С., във връзка с което е издадено процесното Разпореждане с изх. №С250022-137-0004059/ 14.07.2025 г., връчено на задълженото лице на 14.07.2025 г.

Срещу същото е подадена с вх. №Ж-22-826/23.07.2025г. по регистъра на ТД на НАП С..

След оспорване на разпореждането по административен ред с Решение № ПИ-251/06.08.2025 г. директорът на ТД на НАП С. е оставил без уважение жалбата на В. И. Г., като неоснователна. В решението си директорът на ТД на НАП е отговорил на възраженията на оспорващата. Приел е, че са налице основания за спиране на давностните срокове с ПНОМ с изх. №С170022-022-0064644/03.11.2017 г., като заповедно съобщение с изх. № С170022-003-0276097/03.11.2017 г. е връчено при банката на 06.11.2017 г. Посочил е, че давността е била спряна на тази дата и към

момента основанието за спиране не е отпаднало, тъй като запорът не е отменен с нарочен акт на отговорния публичен изпълнител при ТД на НАП С. и банковата сметка е активна към 23.07.2025 г., видно от извършена справка в регистъра на БНБ. Давността е спряна от момента на получаване на запорното съобщение в банката, на 06.11.2017 г. и доколкото не е налице основание за отмяна на наложената обезпечителна мярка към този момент, не е отпаднало основанието за спиране на давностните срокове по изпълнителното дело. В този смисъл е направил заключение, че са налице фактически основания за спиране течението на давността по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК - поради предприетите обезпечителни мерки с издаденото ПНОМ от 03.11.2017 г.

При тези доказателства по делото Съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът намира следното:

Обжалваното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган (съгласно заповед № 3204/14.10.2024 г. на изпълнителния директор на НАП - л. 18 от делото) и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК.

Оспореният акт е в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 1 от ДР на ДОПК, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му. Не се констатира и пороци, съществено засягащи процесуалната законосъобразност на оспореното решение, доколкото при издаването му са съобразени правилата за разглеждане на жалбата по чл. 267 от ДОПК.

Между страните няма спор по фактите. Безспорно е, че вземанията по изпълнителното дело на В. И. Г. са публични държавни вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 от ДОПК, установени окончателно по основание и размер. Задълженията по изпълнителното дело, за които се претендира изтекла давност произлизат от декларации обр. 6 (УПФ, ДОО и здравно осигуряване) № 220021503022515/05.04.2015г., № 220021601694012/24.02.2016г., № 220021704227599/26.04.2017г. Няма спор, че задълженията не са платени.

Както бе посочено по - горе, жалбоподателката счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП С. е налице изтекла погасителна давност по отношение на задълженията, произлизащи от визираните данъчни декларации обр. 6. Поддържа, че не е била уведомена за издаденото постановление за налагане на запор на банкови сметки.

В тази връзка следва да се отговори на въпроса настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да спрат изтичането на срока на давността за процесните задължения.

Принудителното изпълнение върху вземания като процесните може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал. 2, т. 2 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на публичното вземане компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок – чл. 220, ал. 1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на съобщение по чл. 221, ал. 1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV “Действия”, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. Във връзка с твърденията в жалбата, съдът обръща внимание, че издаденото съобщение за доброволно изпълнение по чл. 221 ДОПК не е предпоставка за образуване на изпълнителното производство, има изцяло уведомителен характер и не е действие по принудително изпълнение. Същото не е подлежащ на съдебно оспорване акт. Вярно, към принудително събиране на публичните задължения може да се пристъпи след изтичане на срока за доброволното им изпълнение, но спецификата в случая е, че действия по принудително изпълнение не са предприемани. Ето защо доводите на лицето за невръчване на СДИ са изцяло неотнормирани към предмета по настоящото

делото.

Налагането на обезпечителни мерки е регламентирано с нормите от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал.3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприети последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание (чл. 172, т. 5 ДОПК) за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал.1 ДОПК. Така също, с оглед твърденията в жалбата следва да се посочи, че съдебната практика на ВАС също приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл.195 ДОПК се спира давността; /в този смисъл вж. Решение № 11606 от 03.10.2017г. по административно дело № 1719/2017г., Първо отделение на ВАС/.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок“. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал.1 и ал.2 ДОПК. Така, давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

В случая публичните задължения на жалбоподателката, установени въз основа на декларация, обр. № 6 (за УПФ, ДОО и ЗО), за периода от 01.01.2014г. до 31.12.2014г., с оглед чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ е следвало да бъдат платени, съответно до 30 април 2015 г., но това не е било сторено.

За визираните задължения давността започва да тече от 01.01.2016г., като срокът по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2021г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства по чл. 172, ал.1 и/или ал. 2 ДОПК.

Видно от приложените по делото документи, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0064644/03.11.2017г. (л. 29) е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки, находящи се в 5 търговски банки, за сумата от 7 864,28 лв. (главница и лихва) към 03.11.2017г. Следва, че видът на обезпечителна мярка е запор на банкови сметки в търговски банки, а с оглед нормата на чл. 202, ал.1 от ДОПК, запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. В тази връзка до търговските банки са изпратени запорни съобщения. По делото липсват доказателства коя е датата на връчването им, за да се установи точната дата и час на налагане на обезпечението.

Независимо от това, от получения в ТД на НАП С. отговор от „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, с изх. № 113-103333/06.11.2017г., на л. 31 от делото, /с който уведомяват публичния изпълнител, че запорът е наложен, като по сметката на длъжника няма авоари/ се установява, че запорът в посочената банка е изпълнявал своето действие към 06.11.2017 г.

Следва да бъде прието, в съответствие с твърденията, изложени в оспореното решение, че с цитираното постановление през ноември 2017г. давността по чл. 171, ал.1 ДОПК по отношение всички, дефинирани по-горе публични задължения е спряла да тече. В тази връзка правилно решаващият орган е приел, че по отношение всички посочени по-горе публични задължения 5-годишният давностен срок е бил спрян преди изтичането му (на 01.01.2021 г.), на основание разпоредбата на чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК. С оглед твърденията в жалбата, следва да се посочи, че в цитираната разпоредба законодателят освен, че не е обвързал правното действие на постановлението за обезпечение с надлежното му връчване на задълженото лице, не е поставил и изискване към вида на наложените обезпечителни мерки. С други думи, запорът на сметката на задълженото лице, като вид обезпечителна мярка, осъществява хипотезата на разглежданата правна норма, поради което публичният изпълнител в хода на изпълнителното производство е извършил процесуално действие, с което на основание чл. 172, ал.1, т.5 ДОПК е спрял 5-годишната давност, по смисъла на чл. 171, ал.1 от ДОПК. За така наложените обезпечителни мерки липсват доказателства, а и не се твърди да са били оспорени по административен и съдебен ред, съответно отменени.

За пълнота на изложението, съдът обръща внимание, че в случая не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок. Според разпоредбата на чл. 171, ал.2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. В конкретния случай за всички задължения по изпълнителното дело 10-годишния давностен срок е започнал да тече от 01.01.2016 г., тъй като същите е следвало да се платят през 2015 г., и към настоящия момент не е изтекъл.

По изложените съображения настоящият съд, намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това.

С оглед изхода на спора и заявената претенция, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл. 161, ал.1 ДОПК, Административен съд София - град, Трето отделение, Първи състав,

### Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на В. И. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № ПИ-251 от 06.08.2025 г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването срещу Разпореждане с изх. №С250022-137-0004059/14.07.2025 г., издадено от Д. Т. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА на В. И. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ